

ŽELJKO KOZINC

Kaplje

Kaplje razmazanih dni sušim
na soncu, ki iz mlak vstaja,
spremljam votlo stopicljanje,
ko ljubeznive in glinene

čez moj jezik zvit donijo,
čez moj jezik kamnih vzdihov,
čez zemljo, ki me ne nosi,
čez bedenje, ki še ostaja.

Milost sna je njih darilo,
na soncu, ki iz mlak vstaja,
v noči, vtisnjeni na obrazu.

Ničev plod je njih merilo,
na vagi izgnanstva in pokoja,
miši, stopicljavih v temi.

Gorski oblak

Molk, ki te edini spremlja,
slep, okoren in ugasel,
čezte mojo senco meče,
na nebo, ki nama sveti.

Živiš molitev, iz rok se dvigaš,
v oviti luči zeleniš.
Kjer te občutim, v uri nični,
si že prost, v spominu vetra.

Moj oblak ti prerokuje,
vidiš ga kot noč iz sonca.
Kam, te vpraša, hočeš priti.

Bediš? Nič iščeš? Strah požiraš?
S povestjo lune in ljubezni
si prikazen ognja in končevanja.

Stena

Skrčeno nebo opija
veter v presojni steni.
Tvojo senco, srž neurja,
skriva pod ostenjem krika.

Dvom in žeja, luč, pozaba,
kakor roke v slanem zraku
ob robu brezna se dušijo,
brez valov so, trd odgovor.

Luč že pada, kompas
skoznjo zvezde išče.
Koga ljubiš v tem mraku?

V čistem padcu se rojevaš,
med prostostjo in viharjem.
Puhtiš v presojni steni.

Mrak

Karkoli izrečeš, karkoli mi pokažeš,
zamolčiš, kar izrekam jaz.
Saj krog, od koder me spet kličeš,
je prst za novo razdvojenost.

Dežna kaplja si, ki iz moje roke
pada v prst, in iz prsti na roko.
Tako se med vetrovi izgubljaš,
tako hlapiš skoz zmrzle prste.

Spiš in sam svoj dih poslušaj.
Zbal si se, da se je skrila v oči.
V brazgotino neodločnega obraza.

Kam je poniknila ta naga zgodba?
Ti veš. Vsa prevrela v dialogih
je pojedla mrak, izšla iz telesa.

Preobrat

Odprl sem dlani. Vsem na ogled.
Naj me strani neba povrnejo domov,
z besedo, od katere se dlani sušijo,
do preobrata, ki spomin povrne.

Geometriji pod lobanjo se prilega.
Uporaben je po sanjah in pred njimi.
Drobiž strasti iz volčjih dni.
Kot kaplje kamna pada v usta.

Razbije se ob stih kot ptič
ob šipo. Ogrnjen v črno steka
sklenjen krog do mene.

Spremembe ni. Pred njo je črta.
Luč k njej je strta. Čas je oditi.
Do točke, obrnjene v vodi.

Valovi na oceanu

Imaš prav takšno pot
porajanja in umiranja.
To isto mero blodnje
daješ besni moški osi,

mero ognja in strasti,
ki prihaja in odhaja,
isto mero blodnje
zgrinjaš in odnašaš,

za cvetje, odprto v soncu,
za postaran kos miru,
ki v penah izginja,

ostajaš, se predajaš
s potov k sebi,
od povsod in od nikoder.

Prijatelj

Če boš končno legel k počitku,
potrkaš v hiši brezdomja.
Tam bom spal v postelji,
zbiti iz utrujenosti in čakanja.

Ne bom takoj odprl. Počakaj
me v vrtu. Sedi med prikazni,
ki se kličejo po tebi. Odlasal bom.
Zaspi jim na ramenih.

Sonce iz mojih smehcev naj te
ogreje. Tvoja reka naj se k mojemu
izviru obrne, z malo levje sreče.

Če bom končno odškrnil ključ,
se prebudi. Kako bom odklenil vrata
h koncu, se nauči kakor moker psiček.

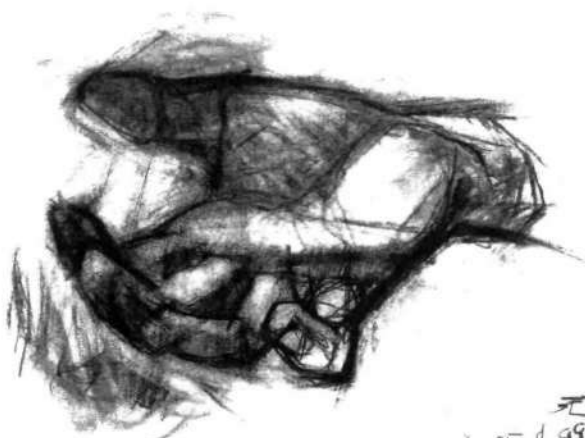
Vzleti

Prihajajo požari, v kruhu, v vodi
porojeni. Kakor bog, o katerem sanjaš,
da o njem sanjaš, vzleta ognjena ptica.
Vzplameneva smeh s spodrezanih dreves.

Kakor bog, ki z njim padaš v poskusnih
letih, nagovarjaš svoje zmrzlo potrpljenje.
V vodi, v kruhu porojeni spol si zbujaš.
Izgorevaš s požari, vzletaš z drevesi.

Vrnil se bom z njim, čez dolga leta
se bom vrnil. Z isto voljo po ljubezni
vrnil. Kot čarovnik, potepuh.

Velika čista vera se mi bo odprla,
z glasom iz zemlje, ki bo ostala
v kruhu, v vodi vrnjena podoba.

25. 8. 99